

Uitzicht op het kerkplein

'Je zou haast kunnen zeggen dat ik eigenlijk als een soort van op kamers woonde op de pastorie en dan bij een heel lief hospita-echtpaar :).' Karen Dejonge vertelt over de tijd dat ze na een periode van studeren en werken in Engeland terugkeerde naar Nederland. Omdat het haar niet lukte om betaalbare woonruimte te vinden, trok ze in bij haar ouders, Jake en Irene Dejonge. Het echtpaar Dejonge was sinds 1993 bij de aanstelling van Jake als pastoor van de parochie Hilversum, pastoriebewoner geworden. Vanaf 1997 tot 2003 was de kamer boven de bestuurskamer de slaapkamer van Karen.

'Het was leuk om daar te wonen,' zegt Karen. 'Het is een mooi groot huis en met mijn ouders kan ik goed opschieten. We zagen elkaar voornamelijk tijdens de maaltijd 's avonds. Mijn vader had een volle agenda en was 's avonds ook vaak weg of bezet, mijn moeder werkte veel bij vluchtelingenwerk en ik had natuurlijk ook mijn bezigheden. Dat samen eten was voor ons alledrie ook een prettig moment van samen zijn. Even bijpraten.'

Dat hun thuis ook pastorie was, betekende dat er regelmatig mensen langskwamen voor vergaderingen en gesprekken. Wanneer haar moeder verhinderd was, zette Karen de koffie en koekjes klaar voor de gasten. Ook werd ze ingeschakeld bij het schoonhouden van het grote huis: de bovenverdieping was voor Karen. De badkamer soppen, de slaapkamers stofzuigen en opruimen nam Karen voor haar rekening. Met een brede glimlach vertelt ze over het 'ritueel' dat ontstond: na het schoonmaakwerk werd - met cola en chips - de tv-serie X-Files bekeken.

Wat Karen zich ook nog goed herinnert, is het omzagen van de zieke grote eikenboom op het kerkplein. Dat was in 1999. De nieuwe en ook al grote boom die daarna op het plein geplaatst is, werd vanuit Duitsland naar Hilversum vervoerd. Sprak men in de pastorie over die nieuwe eik, dan ging het over *Querky*, een afgeleide van *Quercus*, de Latijnse naam voor eik.

Wonen op de pastorie betekende voor Karen niet dat ze als vanzelf zondags ook in de kerk naast die pastorie te vinden was. 'Ik had daar totaal geen behoefte aan. Was rebels, ook in de discussies met mijn ouders. Alleen met kerst en Pasen ging ik mee naar de vieringen. Ik wilde ook niet voldoen aan enig beeld van 'de dochter van de pastoor.'

Tegenwoordig is Karen bijna wekelijks aanwezig bij de vieringen en dan staat ze meestal bovenin, als lid van het kerkkoor. Een parochiane die Karens sopraanstem had gehoord, heeft haar ooit gemotiveerd om eens met het koor mee te zingen. Gaandeweg is Karen steeds meer gaan houden van de liturgie. En ze vindt het prettig om vanaf boven naast het orgel de vieringen mee te maken. 'Je voelt je daar in een grote ruimte staan.' Met gregoriaans zingen heeft ze (nog) niet zo veel en het instuderen van nieuwe liederen kan soms een hele hobbel zijn. 'Laatst merkte ik dat ik in m'n slaap nog aan het oefenen was op lied 310!'

Wat Karen betreft zou het ook goed zijn om eens samen met de parochianen liederen te oefenen, een kwartier voor de viering of een keer op een ander tijdstip. Zingen en zeker goed samen zingen is een krachtig gebeuren waaruit je moed en energie kunt putten.

Karen woont nog steeds in Hilversum en fietst nu graag naar die kerk naast de pastorie!